

Під Крутами

Олесь Бабій

Ще тільки вчора упали тюрми,
Ще тільки вчора родилась воля;
А нині сурмлять на сполох сурми:
"Йдуть дикі орди з чужого поля".

І знов з півночі градові тучі
Падуть на наші ниви народні;
Сумує Київ, руїни ждучи:
"Спасуть хіба нас чуда Господні!"

Крамоли, чвари в краю цілому,
По війнах нарід впав у знемозі,
Гей скиглить чайка в степу німому,
Що гніздо звила та при дорозі.

Зібралось триста юних, сміливих:
"Браття, не купиш волі сльозами!
Не треба смутків ні слів журливих,
Ходім, як Ігор, у бій з мечами!"

І загриміли далеко стріли,
Аж у Чернігів котяться громи;
Їх кров червона на снігах білих,
Та хто вбив тіло, духа не зломить.

Кріси з утомлених рук упадають,
В ворога сила – в них лиш завзяття;
І впав під вечір вже крик одчаю:
"Дайте хоч сотню підмоги, браття!"

Чому ж ті браття в хатках, салонах
Лиш про братерство мріють і волю,
А не приходять в борців загонах
Здобути волю в битві, на полю?

І що хвилина – все більше вбитих...
Все більше крові, все менша сила.

"Вороже, в Київ будеш входити
Хіба по наших трупах, могилах!"

Бились день Божий, бились до ночі;
Аж тоді втихли зойки з пальбою,
Як впав останній кріс з рук діточих,
Як впало триста воїв за волю...

Всі ви спочили в темній могилі.
Та нас в неволю не завернути:
Нас в бій провадить тінь Термопілів,
Тінь тих, що впали ген там, де Крути!